

metország teljesen el lenne szigetelve, kiderítse el-
temben gr. Andrássy Gyulát, mint kinek a veze-
rése alatt Ausztria-Magyarország egészen más han-
zon beszélne s inkább biztosíthatná az európai
békét. «Tiszta» — ugymond — «a magyar képviselő-
házban nagy bókot mondott gróf Andrássyknak,
midőn kijelentette, hogy szíve-én megvalának minisz-
tereknél állásától, de senki más, csak e kiváló
államférfi kedvéért. Ezzel kifejezést adott annak a
közvéleménynek, mely az osztrák-magyar monarchia
összes társadalmi osztályában uralkodik, hogy a
monarchia külügyének vezetését ismét gróf Andrássy-
ra vagy más államférfira kell bízni, a kinek oly
érzke van, mint nekik, a monarchia hatalmi ál-
lása iránt is érvényre tudja azt emelni.» Ez
a level kapcsolata volt hozzá azzal a körülmény-
nnyel, hogy a levelező azzal díszkedett, hogy
gróf Andrássy öt hosszabb politikai beszéletére
mellta. Természetes volt tehát a következtetés,
hogy a levező a gr. Károlyi elleni támadásokat és
a monarchia állásáról való féltelést úgy akarta
feltüntetni, mint a gróf Andrássy nézetét. Egy másik
éjeli táviratunk már jelentette, hogy gróf Andrássy
a főújság ellen tiltakozott, a Standardban, s ma
jelenlegesen jelentik, hogy a volt külügyminiszter a
Times bécsi levelezőjét, Brinsley-Richards urat a
legutóbbi időben nem is ismeri, habár az Budapesten
is tett kísérleteket, hogy közelebe férközzék;
csak legutóbbi írt meg angol nyelvkönyvet egy
dinerjén mutatták be neki azt az urat, kivel né-
hány udvarias szónok kívül egyebet nem beszélt,
politikáról pedig legkevésbé, mert a társaságban
holgyek is voltak jelen. Egy berlini táviratunk je-
lezte volt, hogy a Times levele a német fővárosban
visszatetszést okozott s hogy nem akarják el-
hinni, hogy Brinsley-Richards urat gróf Andrássy
inspirálta volna. A Norddeutsche Allgemeine Zeitung
a következők írja: «Nem érezzük szükségét annak,
hogy a cikkíró utalását puhatoljuk, de úgy véltük,
hogy az egész fogás nagyon is otromba alibioz,
hogy egy államférfi kezdeményezéséből eredt vagy
annak csak hallgatag beleegyezéséből is ejetett
volna meg s egyáltalában úgy vélekedünk, hogy a
most uralkodó zavar és nyugtalanság az ellenőrzé-
hetetlen sájttermékek vezteledéséig visszafügg.

— A szász király a tudományokért. Belgrádból
jártiratköz: Milán király, mikor a belgrádi akademi-
kussok üdvözlő közlése előtt kijelentette, hogy az aka-
demiait saját pénzéből évi 10,000 denárral fogja
segélyezni, egyszemélyt egy beszédet mondott, melyben
annak az elajánlását adott kifejezést, hogy ezt az
összeget a szerb területi törvényhatóságára és a szerb
nép szellemének és tulajdonságának tanulmányozására
fordítsák. Milán király tanulmányozását fejtekte ki a felett,
hogy az akadémia tudományok területeiben akadályok
ülkötözött és épen azért most, mikor az uralkodó
nézeti megismernek a kormányért, elérkezettnek látja
az időt arra, hogy az akadémiaival fennálló védnöki
viszonyának valami tét állt is kifejezést adjon. A
jelen volt akademiakuss megfogalmazott közölte meg a
királynak ezt az új kegyét.

— Először az orosz udvarban. Megírta
már, hogy Nikolajevics Miklós nyelvezése fia, a ki a
pétvári gyalogszávezred parancsnoka, házasondi ké-
szül, házassága azonban abban maradt. Az ezredes már
reggelben viszonyban volt egy szép kereskedőnővel, a ki
údvagyó léven, odáig vitte a dolgot, hogy magasarangu
udvarlaga házasságot ígért neki. Csakhogy ehhez a czár-
nak, mint esküfőnök, beleegyezése is szükséges lett
volna. Igaz ugyan, hogy a czár nagy ellensége minden
mesalliancának, de egyáltalán a fiatal nyelvezet iránt
még engedékenyebb volt, legalább ez a czár ama vá-
laszt, hogy «tegyen a mit akar», így magyarázta. Ekkor
a nyelvezet az oia beleegyezését is kikérte, és
azonban másképen gondolkodott s tereteken megtegadta
jóváhagyását, mi több, a czárhoz is elment s engedély
visszatérését kérte tőle. Ez megtörtént s az ezredes
most abban a kellemetlen helyzetben van, hogy adott
szavát nem tarthatja meg. Azt mondják, hogy rangjáról
is kénytelen lesz lemondani.

— Orosz nagybirtok német kézben. Potoki József
gróf, mint már említtük, csakugyan elnyerte az
osoz polgárjogot. Ezzel egyidejűleg megengedték neki,
hogy a Volhnyában lévő nagy Potoki fele uradalmat
birtokába vegye, bár ezt nemcsak a március 20-iki
ukázra, de az 1866-iki évi törvény értelmében sem lett
volna szabad tennie, mely utóbbi a lengyel államalko-
tatók megtiltotta, hogy a délnyugati kormányzóságokban
ingatlanokat szerzeszen. Potoki József gróf ennek kö-
vetkeztében elhagyta az osztrák-magyar udvart és Pé-
tvárra költözött. Mindamellett nem hiszik, hogy Holen-
bercznek fia érdekében az orosz állampolgárság
elnyerése iránt beadott kérvénye eredményre vezetzen,
mert nem engedheti meg, hogy a miniszri és vilni kerü-
letekben lévő nagy Wittgenstein-fele birtokokat egy német
foglalja el.

— Úzenet a sir széléről. A szerencsétlen Eugenia
császárnéknak nagy kellenelensége volt: Még saját ro-
konai is, bár ártatlanul ellene törtek. A minap Vi-
vona hercegnő, a császárné luga, halálos ágyán a kö-
vetkező sorokat írta neki: «Kedves Eugenia! Néhány
óra múlva látni fogom Lajosot. Ne félj, nem fogom
elárni, hogy mi elhagyottam és nyomorultnak érezed
magad, mert ez én magam bántam. Csak azt az
egyed fogom megmondani neked, hogy nemcsak én te-
is követlek őt. Mint mondják a császárné, mióta e so-
rakot megkapta, folytonosan lázban van, és nem tud
aludni.

— Felrobban dinamitgyár. Pozsonyban nagy
szerencsétlen hírt táviratozta tudósítónk, melynek
nemcsak több vagyonértek, de több emberélet is áldo-
zatul esett, nem szólva a sebesültekről, kiknek száma
szintén jelentékeny. A zurányi dinamitgyárról a katasz-
trófa, melyhez hasonló a pozsonyi dinamitgyárban törté-
tént évekkel ezelőtt. A zurányi dinamitgyárban sok nő
van alkalmazva, kik közt számos fiatal lány van, ezek
legnagyobb része 13—18 év között volt életkorbeli. Az
egyik lány, a ki a tölények elraktározásával volt
el foglalta, vigyázatlannal végzte a dolgát s ezzel vezet-
tét okozta nemcsak önmagának, de társainak is. Hogy
miképen történt a katasztrófa, arról alapos részletek
nincsenek, de hogy mi történt, azt arra elég tanúsá-
gok a romokban heverő gránátok, melyek sok jó mun-
kásnak lett a robbanás folytán romosává és még többet
lett közülük keresztelvény nyomorokká. A katasz-
trófa folytán legnagyobb mértékben fejeiket veszítették
azonnal a zurányiak, úgy hogy csak nem is értesültek
azonnal a látóságot Pozsonyban — csak ma tudtuk meg,
hogy milyen végezt semmitestül meg tegnap este a dinamit-
gyár. A robbanás megrázta az egész falut, valamennyi
ház ablaka betört, sok gyengébb épület erős sűrűsé-
szenvedett s a zurányiak kétségbeesetten rohantak ki
lakásaikból, abban a hitben, hogy földrengés dönti
romba hájleikaikat. A dinamitgyár felé emelkedő füst-
felő csaklaman megmutatta nekik az utat, mely a tragé-
dia színhelyére vezetete őket. Akkor már lángokban
állt a gyár s a nehézközvő alatt sok kisen-
vedett, halálra sőrült munkás volt eltemetve. Három
munkásleány, kik a robbanás helyének közelében
közvetlen voltak, nyomtalanul eltűnt. Ezeket rögtön
meglétte a nagy légnómas és holttesteket darabokra
vágta, messze határokon szórta szét. A szomszéd falu
lakossága úgy szedte össze a sonka testrészeket darab-
kossáig. Egy kar, egy fej, egy törzs került elő, megsze-
nesedve, véresen, kivérte formájából. Azt sem le-
hetett többé megállapítani, hogy melyik munkás
testrésze került meg. A szerencsétlenül jártak rokonai
kétségbeesve keresték öveiket. Szivertűző jeleneteknek
voltak tanúi a füstölög romok, melyek közt a halál és a
végtelenség útjára fel tanýított. A munkások közül zenek-
telt a felrobbanó kényszerített nyomorokká. Ezek nem
voltak elég közel arra, hogy odavesszenek, de a robbanás
emlékét viselni fogják testükön egy egész életen át.
A sir megnyílt előttük is, és bizonynál lesz köztük
olyan, a ki elég súlyosan megsebesült, hogy meg legyen
érve a halálra. Ballabene igazgató mindent elkövetett a
katasztrófa enyhítésére. Pozsonyban azonnal kopsorokot
hozott, melyekbe a holttesteket elhelyezték. A gyár épületét
a robbanás annyira tönkre tette, hogy a munkát egyelőre
beszűntették. A vizsgálatot a rajkafalui szolgabíró
igazgató vezeti.

— Nagy tűz Londonban. Londonból írják, hogy a
Himmltheti elvárosban tegnapelőtt éjjel nagy tűz volt,
mely alkalommal több ember életét vesztette. A tűz felől
a következő részleteket írják. A tűz egy három eme-
letes házban tört ki, melynek fölszintjén Boginski Ro-
settának volt fűszerkereskedése. Reggeli három óra tájban
Welter Sámuel vendör fűstől látott kiüdülni a ház
ablakán, de akarta törni a ház ajtaját, hogy a lakókat
felkeltse. Nem sikerült. A lárma azonban felberekelt
a ház lakói, valamint a szomszédok is s mentéshez
fogtak. Ekkor azonban a ház már lángban állt. A ház
első emeletén egy portugál család lakott, Judith Salzedo,
hatvan éves asszony lányával és egy siket-néma
fiával. A második emeleten lakott Boginsky két lányá-
val, két fiával és egy unokaöccsével. Mikor ezek fölé-
berekelt, a ház már égett. A lépcsőkön menekülni nem
lehetett. Az ablakokat nyitották fel s az alatt összegyűlt
tömeg batorítására sorba leugráltak az utcára s a
húbas mentő készülék miatt ki kezét, ki lábát törte.
Az első emeleti lakókat nem sikerült a leugráásra rá-
bírnai s a portugál család mindhárom tagja oda égett.

— Hajószeleűzőzés. Mint Newyorkból e hó 21-éről
jelentik, ott aznap a «La Gasconne» nevű hajó az
Upper öbölben összeütközött a «Svizzera» nevű gő-
zéssel. A Gasconne csak csekély sértést szenvedett és
újra visszaindított folytathatta, de a Svizzera kénytelen
volt visszatérni a kikötőbe. Az összeütközést, mint
mondják az újságok, úgy a Gasconne keresztben el
akart haladni a Svizzera-val ellent.

— Szerbia királya a tudományokért. Belgrádból
jártiratköz: Milán király, mikor a belgrádi akademi-
kussok üdvözlő közlése előtt kijelentette, hogy az aka-
demiait saját pénzéből évi 10,000 denárral fogja
segélyezni, egyszemélyt egy beszédet mondott, melyben
annak az elajánlását adott kifejezést, hogy ezt az
összeget a szerb területi törvényhatóságára és a szerb
nép szellemének és tulajdonságának tanulmányozására
fordítsák. Milán király tanulmányozását fejtekte ki a felett,
hogy az akadémia tudományok területeiben akadályok
ülkötözött és épen azért most, mikor az uralkodó
nézeti megismernek a kormányért, elérkezettnek látja
az időt arra, hogy az akadémiaival fennálló védnöki
viszonyának valami tét állt is kifejezést adjon. A
jelen volt akademiakuss megfogalmazott közölte meg a
királynak ezt az új kegyét.

— Először az orosz udvarban. Megírta
már, hogy Nikolajevics Miklós nyelvezése fia, a ki a
pétvári gyalogszávezred parancsnoka, házasondi ké-
szül, házassága azonban abban maradt. Az ezredes már
reggelben viszonyban volt egy szép kereskedőnővel, a ki
údvagyó léven, odáig vitte a dolgot, hogy magasarangu
udvarlaga házasságot ígért neki. Csakhogy ehhez a czár-
nak, mint esküfőnök, beleegyezése is szükséges lett
volna. Igaz ugyan, hogy a czár nagy ellensége minden
mesalliancának, de egyáltalán a fiatal nyelvezet iránt
még engedékenyebb volt, legalább ez a czár ama vá-
laszt, hogy «tegyen a mit akar», így magyarázta. Ekkor
a nyelvezet az oia beleegyezését is kikérte, és
azonban másképen gondolkodott s tereteken megtegadta
jóváhagyását, mi több, a czárhoz is elment s engedély
visszatérését kérte tőle. Ez megtörtént s az ezredes
most abban a kellemetlen helyzetben van, hogy adott
szavát nem tarthatja meg. Azt mondják, hogy rangjáról
is kénytelen lesz lemondani.

— Orosz nagybirtok német kézben. Potoki József
gróf, mint már említtük, csakugyan elnyerte az
osoz polgárjogot. Ezzel egyidejűleg megengedték neki,
hogy a Volhnyában lévő nagy Potoki fele uradalmat
birtokába vegye, bár ezt nemcsak a március 20-iki
ukázra, de az 1866-iki évi törvény értelmében sem lett
volna szabad tennie, mely utóbbi a lengyel államalko-
tatók megtiltotta, hogy a délnyugati kormányzóságokban
ingatlanokat szerzeszen. Potoki József gróf ennek kö-
vetkeztében elhagyta az osztrák-magyar udvart és Pé-
tvárra költözött. Mindamellett nem hiszik, hogy Holen-
bercznek fia érdekében az orosz állampolgárság
elnyerése iránt beadott kérvénye eredményre vezetzen,
mert nem engedheti meg, hogy a miniszri és vilni kerü-
letekben lévő nagy Wittgenstein-fele birtokokat egy német
foglalja el.

— Úzenet a sir széléről. A szerencsétlen Eugenia
császárnéknak nagy kellenelensége volt: Még saját ro-
konai is, bár ártatlanul ellene törtek. A minap Vi-
vona hercegnő, a császárné luga, halálos ágyán a kö-
vetkező sorokat írta neki: «Kedves Eugenia! Néhány
óra múlva látni fogom Lajosot. Ne félj, nem fogom
elárni, hogy mi elhagyottam és nyomorultnak érezed
magad, mert ez én magam bántam. Csak azt az
egyed fogom megmondani neked, hogy nemcsak én te-
is követlek őt. Mint mondják a császárné, mióta e so-
rakot megkapta, folytonosan lázban van, és nem tud
aludni.

— Felrobban dinamitgyár. Pozsonyban nagy
szerencsétlen hírt táviratozta tudósítónk, melynek
nemcsak több vagyonértek, de több emberélet is áldo-
zatul esett, nem szólva a sebesültekről, kiknek száma
szintén jelentékeny. A zurányi dinamitgyárról a katasz-
trófa, melyhez hasonló a pozsonyi dinamitgyárban törté-
tént évekkel ezelőtt. A zurányi dinamitgyárban sok nő
van alkalmazva, kik közt számos fiatal lány van, ezek
legnagyobb része 13—18 év között volt életkorbeli. Az
egyik lány, a ki a tölények elraktározásával volt
el foglalta, vigyázatlannal végzte a dolgát s ezzel vezet-
tét okozta nemcsak önmagának, de társainak is. Hogy
miképen történt a katasztrófa, arról alapos részletek
nincsenek, de hogy mi történt, azt arra elég tanúsá-
gok a romokban heverő gránátok, melyek sok jó mun-
kásnak lett a robbanás folytán romosává és még többet
lett közülük keresztelvény nyomorokká. A katasz-
trófa folytán legnagyobb mértékben fejeiket veszítették
azonnal a zurányiak, úgy hogy csak nem is értesültek
azonnal a látóságot Pozsonyban — csak ma tudtuk meg,
hogy milyen végezt semmitestül meg tegnap este a dinamit-
gyár. A robbanás megrázta az egész falut, valamennyi
ház ablaka betört, sok gyengébb épület erős sűrűsé-
szenvedett s a zurányiak kétségbeesetten rohantak ki
lakásaikból, abban a hitben, hogy földrengés dönti
romba hájleikaikat. A dinamitgyár felé emelkedő füst-
felő csaklaman megmutatta nekik az utat, mely a tragé-
dia színhelyére vezetete őket. Akkor már lángokban
állt a gyár s a nehézközvő alatt sok kisen-
vedett, halálra sőrült munkás volt eltemetve. Három
munkásleány, kik a robbanás helyének közelében
közvetlen voltak, nyomtalanul eltűnt. Ezeket rögtön
meglétte a nagy légnómas és holttesteket darabokra
vágta, messze határokon szórta szét. A szomszéd falu
lakossága úgy szedte össze a sonka testrészeket darab-
kossáig. Egy kar, egy fej, egy törzs került elő, megsze-
nesedve, véresen, kivérte formájából. Azt sem le-
hetett többé megállapítani, hogy melyik munkás
testrésze került meg. A szerencsétlenül jártak rokonai
kétségbeesve keresték öveiket. Szivertűző jeleneteknek
voltak tanúi a füstölög romok, melyek közt a halál és a
végtelenség útjára fel tanýított. A munkások közül zenek-
telt a felrobbanó kényszerített nyomorokká. Ezek nem
voltak elég közel arra, hogy odavesszenek, de a robbanás
emlékét viselni fogják testükön egy egész életen át.
A sir megnyílt előttük is, és bizonynál lesz köztük
olyan, a ki elég súlyosan megsebesült, hogy meg legyen
érve a halálra. Ballabene igazgató mindent elkövetett a
katasztrófa enyhítésére. Pozsonyban azonnal kopsorokot
hozott, melyekbe a holttesteket elhelyezték. A gyár épületét
a robbanás annyira tönkre tette, hogy a munkát egyelőre
beszűntették. A vizsgálatot a rajkafalui szolgabíró
igazgató vezeti.

— Nagy tűz Londonban. Londonból írják, hogy a
Himmltheti elvárosban tegnapelőtt éjjel nagy tűz volt,
mely alkalommal több ember életét vesztette. A tűz felől
a következő részleteket írják. A tűz egy három eme-
letes házban tört ki, melynek fölszintjén Boginski Ro-
settának volt fűszerkereskedése. Reggeli három óra tájban
Welter Sámuel vendör fűstől látott kiüdülni a ház
ablakán, de akarta törni a ház ajtaját, hogy a lakókat
felkeltse. Nem sikerült. A lárma azonban felberekelt
a ház lakói, valamint a szomszédok is s mentéshez
fogtak. Ekkor azonban a ház már lángban állt. A ház
első emeletén egy portugál család lakott, Judith Salzedo,
hatvan éves asszony lányával és egy siket-néma
fiával. A második emeleten lakott Boginsky két lányá-
val, két fiával és egy unokaöccsével. Mikor ezek fölé-
berekelt, a ház már égett. A lépcsőkön menekülni nem
lehetett. Az ablakokat nyitották fel s az alatt összegyűlt
tömeg batorítására sorba leugráltak az utcára s a
húbas mentő készülék miatt ki kezét, ki lábát törte.
Az első emeleti lakókat nem sikerült a leugráásra rá-
bírnai s a portugál család mindhárom tagja oda égett.

— Hajószeleűzőzés. Mint Newyorkból e hó 21-éről
jelentik, ott aznap a «La Gasconne» nevű hajó az
Upper öbölben összeütközött a «Svizzera» nevű gő-
zéssel. A Gasconne csak csekély sértést szenvedett és
újra visszaindított folytathatta, de a Svizzera kénytelen
volt visszatérni a kikötőbe. Az összeütközést, mint
mondják az újságok, úgy a Gasconne keresztben el
akart haladni a Svizzera-val ellent.

— Szerbia királya a tudományokért. Belgrádból
jártiratköz: Milán király, mikor a belgrádi akademi-
kussok üdvözlő közlése előtt kijelentette, hogy az aka-
demiait saját pénzéből évi 10,000 denárral fogja
segélyezni, egyszemélyt egy beszédet mondott, melyben
annak az elajánlását adott kifejezést, hogy ezt az
összeget a szerb területi törvényhatóságára és a szerb
nép szellemének és tulajdonságának tanulmányozására
fordítsák. Milán király tanulmányozását fejtekte ki a felett,
hogy az akadémia tudományok területeiben akadályok
ülkötözött és épen azért most, mikor az uralkodó
nézeti megismernek a kormányért, elérkezettnek látja
az időt arra, hogy az akadémiaival fennálló védnöki
viszonyának valami tét állt is kifejezést adjon. A
jelen volt akademiakuss megfogalmazott közölte meg a
királynak ezt az új kegyét.

— Először az orosz udvarban. Megírta
már, hogy Nikolajevics Miklós nyelvezése fia, a ki a
pétvári gyalogszávezred parancsnoka, házasondi ké-
szül, házassága azonban abban maradt. Az ezredes már
reggelben viszonyban volt egy szép kereskedőnővel, a ki
údvagyó léven, odáig vitte a dolgot, hogy magasarangu
udvarlaga házasságot ígért neki. Csakhogy ehhez a czár-
nak, mint esküfőnök, beleegyezése is szükséges lett
volna. Igaz ugyan, hogy a czár nagy ellensége minden
mesalliancának, de egyáltalán a fiatal nyelvezet iránt
még engedékenyebb volt, legalább ez a czár ama vá-
laszt, hogy «tegyen a mit akar», így magyarázta. Ekkor
a nyelvezet az oia beleegyezését is kikérte, és
azonban másképen gondolkodott s tereteken megtegadta
jóváhagyását, mi több, a czárhoz is elment s engedély
visszatérését kérte tőle. Ez megtörtént s az ezredes
most abban a kellemetlen helyzetben van, hogy adott
szavát nem tarthatja meg. Azt mondják, hogy rangjáról
is kénytelen lesz lemondani.

— Orosz nagybirtok német kézben. Potoki József
gróf, mint már említtük, csakugyan elnyerte az
osoz polgárjogot. Ezzel egyidejűleg megengedték neki,
hogy a Volhnyában lévő nagy Potoki fele uradalmat
birtokába vegye, bár ezt nemcsak a március 20-iki
ukázra, de az 1866-iki évi törvény értelmében sem lett
volna szabad tennie, mely utóbbi a lengyel államalko-
tatók megtiltotta, hogy a délnyugati kormányzóságokban
ingatlanokat szerzeszen. Potoki József gróf ennek kö-
vetkeztében elhagyta az osztrák-magyar udvart és Pé-
tvárra költözött. Mindamellett nem hiszik, hogy Holen-
bercznek fia érdekében az orosz állampolgárság
elnyerése iránt beadott kérvénye eredményre vezetzen,
mert nem engedheti meg, hogy a miniszri és vilni kerü-
letekben lévő nagy Wittgenstein-fele birtokokat egy német
foglalja el.

— Úzenet a sir széléről. A szerencsétlen Eugenia
császárnéknak nagy kellenelensége volt: Még saját ro-
konai is, bár ártatlanul ellene törtek. A minap Vi-
vona hercegnő, a császárné luga, halálos ágyán a kö-
vetkező sorokat írta neki: «Kedves Eugenia! Néhány
óra múlva látni fogom Lajosot. Ne félj, nem fogom
elárni, hogy mi elhagyottam és nyomorultnak érezed
magad, mert ez én magam bántam. Csak azt az
egyed fogom megmondani neked, hogy nemcsak én te-
is követlek őt. Mint mondják a császárné, mióta e so-
rakot megkapta, folytonosan lázban van, és nem tud
aludni.

— Felrobban dinamitgyár. Pozsonyban nagy
szerencsétlen hírt táviratozta tudósítónk, melynek
nemcsak több vagyonértek, de több emberélet is áldo-
zatul esett, nem szólva a sebesültekről, kiknek száma
szintén jelentékeny. A zurányi dinamitgyárról a katasz-
trófa, melyhez hasonló a pozsonyi dinamitgyárban törté-
tént évekkel ezelőtt. A zurányi dinamitgyárban sok nő
van alkalmazva, kik közt számos fiatal lány van, ezek
legnagyobb része 13—18 év között volt életkorbeli. Az
egyik lány, a ki a tölények elraktározásával volt
el foglalta, vigyázatlannal végzte a dolgát s ezzel vezet-
tét okozta nemcsak önmagának, de társainak is. Hogy
miképen történt a katasztrófa, arról alapos részletek
nincsenek, de hogy mi történt, azt arra elég tanúsá-
gok a romokban heverő gránátok, melyek sok jó mun-
kásnak lett a robbanás folytán romosává és még többet
lett közülük keresztelvény nyomorokká. A katasz-
trófa folytán legnagyobb mértékben fejeiket veszítették
azonnal a zurányiak, úgy hogy csak nem is értesültek
azonnal a látóságot Pozsonyban — csak ma tudtuk meg,
hogy milyen végezt semmitestül meg tegnap este a dinamit-
gyár. A robbanás megrázta az egész falut, valamennyi
ház ablaka betört, sok gyengébb épület erős sűrűsé-
szenvedett s a zurányiak kétségbeesetten rohantak ki
lakásaikból, abban a hitben, hogy földrengés dönti
romba hájleikaikat. A dinamitgyár felé emelkedő füst-
felő csaklaman megmutatta nekik az utat, mely a tragé-
dia színhelyére vezetete őket. Akkor már lángokban
állt a gyár s a nehézközvő alatt sok kisen-
vedett, halálra sőrült munkás volt eltemetve. Három
munkásleány, kik a robbanás helyének közelében
közvetlen voltak, nyomtalanul eltűnt. Ezeket rögtön
meglétte a nagy légnómas és holttesteket darabokra
vágta, messze határokon szórta szét. A szomszéd falu
lakossága úgy szedte össze a sonka testrészeket darab-
kossáig. Egy kar, egy fej, egy törzs került elő, megsze-
nesedve, véresen, kivérte formájából. Azt sem le-
hetett többé megállapítani, hogy melyik munkás
testrésze került meg. A szerencsétlenül jártak rokonai
kétségbeesve keresték öveiket. Szivertűző jeleneteknek
voltak tanúi a füstölög romok, melyek közt a halál és a
végtelenség útjára fel tanýított. A munkások közül zenek-
telt a felrobbanó kényszerített nyomorokká. Ezek nem
voltak elég közel arra, hogy odavesszenek, de a robbanás
emlékét viselni fogják testükön egy egész életen át.
A sir megnyílt előttük is, és bizonynál lesz köztük
olyan, a ki elég súlyosan megsebesült, hogy meg legyen
érve a halálra. Ballabene igazgató mindent elkövetett a
katasztrófa enyhítésére. Pozsonyban azonnal kopsorokot
hozott, melyekbe a holttesteket elhelyezték. A gyár épületét
a robbanás annyira tönkre tette, hogy a munkát egyelőre
beszűntették. A vizsgálatot a rajkafalui szolgabíró
igazgató vezeti.

— Nagy tűz Londonban. Londonból írják, hogy a
Himmltheti elvárosban tegnapelőtt éjjel nagy tűz volt,
mely alkalommal több ember életét vesztette. A tűz felől
a következő részleteket írják. A tűz egy három eme-
letes házban tört ki, melynek fölszintjén Boginski Ro-
settának volt fűszerkereskedése. Reggeli három óra tájban
Welter Sámuel vendör fűstől látott kiüdülni a ház
ablakán, de akarta törni a ház ajtaját, hogy a lakókat
felkeltse. Nem sikerült. A lárma azonban felberekelt
a ház lakói, valamint a szomszédok is s mentéshez
fogtak. Ekkor azonban a ház már lángban állt. A ház
első emeletén egy portugál család lakott, Judith Salzedo,
hatvan éves asszony lányával és egy siket-néma
fiával. A második emeleten lakott Boginsky két lányá-
val, két fiával és egy unokaöccsével. Mikor ezek fölé-
berekelt, a ház már égett. A lépcsőkön menekülni nem
lehetett. Az ablakokat nyitották fel s az alatt összegyűlt
tömeg batorítására sorba leugráltak az utcára s a
húbas mentő készülék miatt ki kezét, ki lábát törte.
Az első emeleti lakókat nem sikerült a leugráásra rá-
bírnai s a portugál család mindhárom tagja oda égett.

— Hajószeleűzőzés. Mint Newyorkból e hó 21-éről
jelentik, ott aznap a «La Gasconne» nevű hajó az
Upper öbölben összeütközött a «Svizzera» nevű gő-
zéssel. A Gasconne csak csekély sértést szenvedett és
újra visszaindított folytathatta, de a Svizzera kénytelen
volt visszatérni a kikötőbe. Az összeütközést, mint
mondják az újságok, úgy a Gasconne keresztben el
akart haladni a Svizzera-val ellent.

— Szerbia királya a tudományokért. Belgrádból
jártiratköz: Milán király, mikor a belgrádi akademi-
kussok üdvözlő közlése előtt kijelentette, hogy az aka-
demiait saját pénzéből évi 10,000 denárral fogja
segélyezni, egyszemélyt egy beszédet mondott, melyben
annak az elajánlását adott kifejezést, hogy ezt az
összeget a szerb területi törvényhatóságára és a szerb
nép szellemének és tulajdonságának tanulmányozására
fordítsák. Milán király tanulmányozását fejtekte ki a felett,
hogy az akadémia tudományok területeiben akadályok
ülkötözött és épen azért most, mikor az uralkodó
nézeti megismernek a kormányért, elérkezettnek látja
az időt arra, hogy az akadémiaival fennálló védnöki
viszonyának valami tét állt is kifejezést adjon. A
jelen volt akademiakuss megfogalmazott közölte meg a
királynak ezt az új kegyét.

— Először az orosz udvarban. Megírta
már, hogy Nikolajevics Miklós nyelvezése fia, a ki a
pétvári gyalogszávezred parancsnoka, házasondi ké-
szül, házassága azonban abban maradt. Az ezredes már
reggelben viszonyban volt egy szép kereskedőnővel, a ki
údvagyó léven, odáig vitte a dolgot, hogy magasarangu
udvarlaga házasságot ígért neki. Csakhogy ehhez a czár-
nak, mint esküfőnök, beleegyezése is szükséges lett
volna. Igaz ugyan, hogy a czár nagy ellensége minden
mesalliancának, de egyáltalán a fiatal nyelvezet iránt
még engedékenyebb volt, legalább ez a czár ama vá-
laszt, hogy «tegyen a mit akar», így magyarázta. Ekkor
a nyelvezet az oia beleegyezését is kikérte, és
azonban másképen gondolkodott s tereteken megtegadta
jóváhagyását, mi több, a czárhoz is elment s engedély
visszatérését kérte tőle. Ez megtörtént s az ezredes
most abban a kellemetlen helyzetben van, hogy adott
szavát nem tarthatja meg. Azt mondják, hogy rangjáról
is kénytelen lesz lemondani.

— Orosz nagybirtok német kézben. Potoki József
gróf, mint már említtük, csakugyan elnyerte az
osoz polgárjogot. Ezzel egyidejűleg megengedték neki,
hogy a Volhnyában lévő nagy Potoki fele uradalmat
birtokába vegye, bár ezt nemcsak a március 20-iki
ukázra, de az 1866-iki évi törvény értelmében sem lett
volna szabad tennie, mely utóbbi a lengyel államalko-
tatók megtiltotta, hogy a délnyugati kormányzóságokban
ingatlanokat szerzeszen. Potoki József gróf ennek kö-
vetkeztében elhagyta az osztrák-magyar udvart és Pé-
tvárra költözött. Mindamellett nem hiszik, hogy Holen-
bercznek fia érdekében az orosz állampolgárság
elnyerése iránt beadott kérvénye eredményre vezetzen,
mert nem engedheti meg, hogy a miniszri és vilni kerü-
letekben lévő nagy Wittgenstein-fele birtokokat egy német
foglalja el.

— Úzenet a sir széléről. A szerencsétlen Eugenia
császárnéknak nagy kellenelensége volt: Még saját ro-
konai is, bár ártatlanul ellene törtek. A minap Vi-
vona hercegnő, a császárné luga, halálos ágyán a kö-
vetkező sorokat írta neki: «Kedves Eugenia! Néhány
óra múlva látni fogom Lajosot. Ne félj, nem fogom
elárni, hogy mi elhagyottam és nyomorultnak érezed
magad, mert ez én magam bántam. Csak azt az
egyed fogom megmondani neked, hogy nemcsak én te-
is követlek őt. Mint mondják a császárné, mióta e so-
rakot megkapta, folytonosan lázban van, és nem tud
aludni.

— Felrobban dinamitgyár. Pozsonyban nagy
szerencsétlen hírt táviratozta tudósítónk, melynek
nemcsak több vagyonértek, de több emberélet is áldo-
zatul esett, nem szólva a sebesültekről, kiknek száma
szintén jelentékeny. A zurányi dinamitgyárról a katasz-
trófa, melyhez hasonló a pozsonyi dinamitgyárban törté-
tént évekkel ezelőtt. A zurányi dinamitgyárban sok nő
van alkalmazva, kik közt számos fiatal lány van, ezek
legnagyobb része 13—18 év között volt életkorbeli. Az
egyik lány, a ki a tölények elraktározásával volt
el foglalta, vigyázatlannal végzte a dolgát s ezzel vezet-
tét okozta nemcsak önmagának, de társainak is. Hogy
miképen történt a katasztrófa, arról alapos részletek
nincsenek, de hogy mi történt, azt arra elég tanúsá-
gok a romokban heverő gránátok, melyek sok jó mun-
kásnak lett a robbanás folytán romosává és még többet
lett közülük keresztelvény nyomorokká. A katasz-
trófa folytán legnagyobb mértékben fejeiket veszítették
azonnal a zurányiak, úgy hogy csak nem is értesültek
azonnal a látóságot Pozsonyban — csak ma tudtuk meg,
hogy milyen végezt semmitestül meg tegnap este a dinamit-
gyár. A robbanás megrázta az egész falut, valamennyi
ház ablaka betört, sok gyengébb épület erős sűrűsé-
szenvedett s a zurányiak kétségbeesetten rohantak ki
lakásaikból, abban a hitben, hogy földrengés dönti
romba hájleikaikat. A dinamitgyár felé emelkedő füst-
felő csaklaman megmutatta nekik az utat, mely a tragé-
dia színhelyére vezetete őket. Akkor már lángokban
állt a gyár s a nehézközvő alatt sok kisen-
vedett, halálra sőrült munkás volt eltemetve. Három
munkásleány,

